

титѣ, блѣсна се въ чернитѣ долапи и сякашъ проникна въ тѣхното настрѣхнало затишие.

Всички живи се раздвижиха бързо, засуетиха се наоколо ѝ, почнаха да се кръстятъ и да шепнатъ уплашени, докато кревата на който бѣ се протегнала тя, и нощната масичка на която ясно зацѣка нейното часовниче, както и долапитѣ, въ настѣпилото затишие, глухо, като шумъ отъ земетресение, зловещо изпукаха.

Черногоровъ изтича вжтре. И въпрѣки увещанията на майка му и братъ му, да не стои сега при обличането на покойната, той остана при нея. При тѣпенъ отъ мѣка и преумора, той я загледа съ нѣмъ, безпаметенъ погледъ. И въ него бѣ застиналъ ужаса, че я вижда сѣщата като преди и все пакъ друга, восѣчнобледа, безжизнена, като голѣма кукла отъ парцали, на която рѣцетѣ и главата падатъ като вещи когато ги отпуснатъ.

II

Следъ мѣчителния браченъ животъ съ покойната, Черногоровъ заживѣ изведнажъ много спокойно. Неочаквано той се почувства свободенъ и облекченъ, каточели отъ него бѣха отсранили нѣкакъвъ болезненъ придатъкъ. Затова, дори да не бѣ го подсѣщала тя приживѣ и да не бѣ се заклевалъ той въ предсмъртния ѝ часъ, едва ли би помислилъ за втора женитба. Още повече, че единственото имъ дете бѣ починало отдавна, и той, съвсемъ свободенъ отъ грижи за семейството, вече не чувстваше никакви задължения къмъ него.

И животътъ на бедния вдовецъ потече равно и тихо съ всѣкидневниѣ грижи и радости на единъ саможивъ, по-вѣрно, отстранилъ се отъ живота банковъ чиновникъ, стопанинъ на малка кѣщица. Следъ